

"תערוכות בתל-אביב" / הארץ / 2.3.62 / תע' יחיד / גלריה "יהודית" / תל-אביב

בתערוכתו של אורי ליפשיץ אפשר למצוא צייר אחד, אך שני סגנונות. אם כי כל המוצגים נעשו בשנתיים האחרונות, חלה תמורה בתפיסתו של הצייר, מה שמשתקף בתערוכה. הציורים הקדומים יותר מפגינים שימוש במקצבי מכחול חופשיים וצבעוניים על רקע אחד פחות או יותר. אווירתם של ציורים אלה היא פואטית-רומנטית ובמקום המבנה הצורני יש יחסי תנועות מפותלות. כל תנועה כזאת זהה עם משיכת מכחול וצבע אחיד. השימוש בצבע דק לתנועה מאפשר יצירת מרחב משום השקיפות היחסית של צבע התנועה.

בעבודות המאוחרות יותר, מעדיף אורי ליפשיץ לבנות את הציור על צורות פחות חופשיות ויותר מאורגנות. עתה מאורגן השטח ע"י משיכות אנכיות ואופקיות היוצרות צורות חומריות וגיאומטריות. אם כי צורות אלה נעשו ע"י המכחול וסכין הציירים, אין זהות בין המשיכה והצבעוניות. כל משיכה כזאת נעשית ע"י תערוכת של צבעים שונים הנרקמים באורח מקרי למדי, ובדרך כלל, נוצר מצירופם צבע אפור-עכור. מאחר שאין כל זהות או יחס גומלין בין הצורה והצבע, והמבנה הציורי נתמך ע"י הצורה בלבד, נוצר מצב

שבו למעשה הצבע מיותר לחלוטין. אותו מבנה היה מושג גם ע"י שימוש בחומר או בצבע יחיד בלבד. פגם זה ניכר בעיקר בציורים הגדולים יותר, שבהם נראית הצבעוניות כבליל מקרי למדי, שלא זו בלבד שאינו עוזר לצורה ולמבנה, אלא אף מפריע. אם אורי ליפשיץ אינו מסתפק באווירה הרומנטית של ציוריו הקודמים, ויש אצלו דרישה פנימית לעיצוב צורני הגיוני וקפדני יותר, עליו לפתור בצורה יסודית יותר את השימוש בצבע, במקום להתייחס לצבע כאל סרח עודף.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004